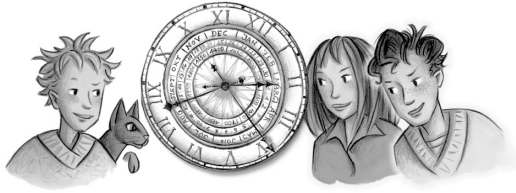

Fabian Lenk

Idődetektívek

2. kötet

Marco Polo és a Titkos Szövetség

Almud Kunert illusztrációival

Scolar

Komoly kételyek

Tebelmann tanár úrnak csak úgy csillogott a szeme. – Nos, gézengúzok – kezdte ünnepélyes hangon a történelemtanár –, ma, az utolsó tanítási napon valami különlegeset csinálunk. Diaképeket fogok vetíteni.

Néhány diák hangosan felnyögött. Az osztály nyugtalanul zsbongani kezdett. Ez volt az utolsó óra a vakáció előtt, a gyerekek be voltak sózva, s alig várták, hogy rohanhassanak a strandra. Tebelmann tanár úr felemelte a kezét, hogy lecsitítsa őket.

– Csöndet kérek! – mondta. – Megígérem, hogy igazán izgalmas óra lesz. Egy híres felfedezőt ismerhettek meg. – Itt a tanár úr jelentőségteljes szünetet tartott. Leon, Kim és Julian egymásra pillantottak. Vajon kire gondol a tanáruk?

– *Kolumbuszról* lesz szó? – kérdezte Julian.

– Nem nyert! – felelte Tebelmann. – Bár Kolumbusz még többet is érdemelne egy diaelőadásnál. Nem, ma Marco Polóval ismerkedünk meg.

Ismét felzúgott az osztály.

- Az meg ki? - harsant fel valaki.

Tebelmann tanár úr arca fájdalmas grimaszba torzult, és megnyomta a diavetítő gombját. A tábla melletti fehér falon megjelent egy szigorú, szúrós szemű, hegyes orrú férfi képe, aki sötét körszakállt viselt, s homlokát gondterhelt ráncok szabdalták.

- Íme, Marco Polo! - mutatta be Tebelmann. - Így festette le őt egy művész. Marco Polo neve egyet jelent az utazással, a kalanddal és a felfedezéssel.

Julian Kimre kacsintott. A kislány örömeiben feltartotta a hüvelykujját. A bátor felfedező nagyon is érdekelte őket. Leon csak úgy csüngött a tanár szavain - látszott, hogy az ő érdeklődését is felkeltette a felfedező élete.

- Marco Polo 1271-ben, mindössze tizenhét évesen rettentően veszélyes útnak vágott neki. Velencéből indult, és az apjával meg a nagybátyjával a *Selyemutat* követte, míg el nem érkezett *Kubiláj kán* mongol birodalmába. Összesen huszonnégy évig volt úton, mielőtt...

- Olyan sokáig? - kérdezett közbe Kim.

- Bizony-bizony - bólintott a tanár, és megnyomta a diavetítő gombját. A falon egy térkép jelent meg, melyre be volt rajzolva a Selyemút vonala.
- De megérte, mert Marco Polo nemcsak gazdag férfiként tért vissza hazájába, hanem megírta a tör-

ténelem egyik leghíresebb útirajzát is olyan orszá-
gokról, amelyekről korábban még senki nem írt.
Könyvének a *Marco Polo utazásai* címet adta.

Tebelmann tanár úr a térképre mutatott. – Marco
Polo hihetetlenül hosszú utat tett meg. És éppolyan
hihetetlen kalandokat élt át.

– Mi az a Selyemút? – kérdezte Leon.

– Ó, erről még tényleg nem tanultatok – mondta
Tebelmann. – A Selyemút a középkorban a Föld-
közi-tenger körüli országokat kötötte össze Kíná-
val. Ezen az útvonalon aranyat, drágaköveket, fű-
szereket és legfőképp selymet szállítottak. Innen
származik a neve is. Az út több ezer kilométer hos-
szú volt. Forró sivatagokon, mocsaras völgyeken és
fagyos magaslatokon vezetett keresztül. És minde-
nütt banditák leselkedtek a kereskedőkaravánokra.
Én mondom nektek: aki akkoriban elindult a Selyem-
úton, nagy kockázatot vállalt, még az élete is ve-
szélyben forgott. Ám akinek sikerült visszatérnie a
hazájába, az sikeres embernek számított, és gazdag-
ság várt rá.

Most már az egész osztály néma csöndben csün-
gött a tanár szavain, s érdeklődéssel hallgatta az ér-
dekességeket. Tebelmann tanár úr pedig további
fényképeket és térképeket mutatott Marco Polo út-
jának állomásairól.

Negyedóra múlva Vanessa, Kim padtársa felállt, és azt mondta: – De hát ez mind nem is igaz!

A tanár döbbenetesen nézett rá: – Mit mondtál? – Minden diák szeme Vanessára szegeződött, és ő elpirult.

– Marco Polo csaló volt – jelentette ki Vanessa háttározott hangon.

Leon felfújta a pofazacskóit, mint egy hörcsög. – Elég merész lány ez a Vanessa – súgta oda Juliannak. Padtársa bólintott.

– Miből gondolod ezt, Vanessa? – kérdezte a tanár úr.

A lány megvonta a vállát. – Az apukám jól ismeri a történelmet. Ő azt mesélte, hogy Marco Polo sosem járt Kubiláj kánnál! És az úti beszámolója is sok ellentmondást tartalmaz.

Az osztályban azonnal heves vita robbant ki. Tebelmann tanár úrnak nem volt könnyű rendet teremtenie.

– Természetesen én is tudok róla, hogy sokan kételkednek Marco Polo szavahihetőségében – mondta. – Néhány történész úgy gondolja, hogy Marco Polo csak kitalálta beszámolója egyes részeit. De sok olyan tudós is akad, aki hisz neki. Én is így gondolkozom. Ugyan miért találta volna ki Marco Polo, és írta volna le ezt a történetet? Akkoriban csak néhányan tudtak olvasni. Igaz, hogy a kínaiak már könyveket nyomtattak, de a könyvnyomtatás csak kétszáz évvel később

honosodott meg Európában is. Tehát Marco Polo korában alig voltak könyvek. Ezzel azt akarom mondani, hogy Marco Polo nem számíthatott arra, hogy egy hazug történettel majd sok pénzt fog keresni.

Tebelmann tanár úr hosszú, heves beszédet tartott Marco Polo védelmében. Így a vakáció előtti utolsó történelemóra igazán izgalmasan alakult.

Amikor Kim, Leon és Julian később hazafelé baktattak kedves kisvárosuk, Hétfenyves utcáin, tovább beszélgettek a témáról.

- Azért engem érdekelne, hogy Marco Polo csak kitalálta-e az egészet - mondta Leon.

- Én nem hinném - felelte Julian. - Nemrég olvastam egy hosszú cikket a *National Geographic*-ban Marco Polóról. Ott egy szót sem írtak ezekről a kételyekről!

Leon egy kavicsot rugdalt maga előtt a macskaköveken. - De hát nem lehet, hogy ezek a kételyek teljesen légből kapottak. - Hirtelen megállt, és rávigyorgott a barátaira. - Mit szólnátok hozzá, ha utánajár-nánk a dolognak?

- Egy kis időutazás a Tempusszal? - suttogta Julian tágra nyílt szemmel.

Leon elszántan bólintott.

Kim egy kicsit vonakodott. - Mongóliába? Komo-lyan gondoljátok?

- Persze! - bólintott Julian. - Bár azt javaslom, hogy előbb gyűjtsünk néhány adatot Marco Polóról a könyvtárban.

Kim néhány másodpercig habozott, végül ő is rábólintott.

Két órával később a barátok már az ősőreg kolostor könyvtárában csücsültek. Péntek délután a könyvtár zárva tartott, de hát barátainknak saját kulcsa volt a könyvek birodalmához.

A gyerekekkel ott volt Kim rejtélyes és szokatlanul okos macskája. Kija kedvenc helyén, az ablakpárkányon telepedett le. Smaragdzöld szemét félig lehunyva, fülét kissé előrecsapva feküdt. Aki nem ismerte Kiját, az hihette, hogy a macska szundikál. Az állat azonban mindenre élénken figyelt.

Eközben Leon, Julian és Kim a történelemkönyveket bújták, hogy felkészüljenek az útra.

- Figyeljetek, srácok! - szólalt meg Kim. - Itt az áll, hogy Marco Polo az 1275-ös évben érkezett a rettegett mongol nagyúr, Kubiláj kán udvarába, *Kambaluk* városába. Ezt a várost a kán a kínaiaktól foglalta el. De Marco Polo nem volt egyedül. Vele volt apja, Niccolò, nagybátyja, Matteo és két szerzetes.

- Két szerzetes?

- Igen! - mondta Kim. Jobb mutatóujja a sorok

felett siklott. – Niccolò és Matteo már néhány évvel korábban is jártak a kánnál. Akkor állítólag a kán küldött velük egy levelet a pápának, melyben azt kérte, hogy a Polo család tagjai a következő útjukon hozzanak magukkal szent olajat Jézus sírjáról és minél több szerzetest. A kánnak ugyanis megtetszett a keresztény vallás, és szerette volna elterjeszteni alattvalói között.

Julian ingatta a fejét. – Érdekes. Én azt hittem, akkoriban a mongolok sok különböző istenben hittek, nem egyetlenegyben.

– Valóban nagyon szokatlan – helyeselt Leon. – Azt hiszem, az 1275-ös év lenne a legmegfelelőbb időpont, hogy meglátogassuk Marco Polót. Mit gondoltok?

Kim egyetértett vele. Julian azonban ragaszkodott hozzá, hogy előbb a lehető legtöbb dolgot megtudják Marco Polo utazásáról. Így hát ő és Leon még egy órán keresztül lapozgatták a könyveket és folyóiratokat, miközben Kim bekapcsolta a könyvtár egyik számítógépét, és az interneten keresgélt. De a barátok nem lettek sokkal okosabbak. Még ha a közismert lexikonok nem is kételkedtek Marco Polo szavahihetőségében, a szakirodalomban újra és újra kritikus hangú cikkekre bukkantak.

– Gyertek, utazzunk oda! – sürgette a többieket Leon.

- Indulhatunk! - kiáltotta Kim, és kikapcsolta a számítógépet. Julian is befejezte az olvasást.

Kija is érezhette, hogy közel az indulás, mert felkelt, és hosszan nyújtózkodott. Aztán leugrott az ablakpárkányról, és előreszaladt a Tempusz irányába. Nyávogva megállt az egyszerű könyvespolcnál - e mögött rejtett ugyanis a tér-idő. A barátok együttes erővel tolták el a nehéz a könyvespolcot. Mögötte előbukkant a Tempuszt rejtő ajtó, a történelmi kalandok kapuja.

Leon bújt be először a kapun, aztán Julian, végül Kim, karjában Kijával. A teremben kékes köd gomolygott. Úgy tűnt, mintha a helyiségnek nem lennének falai. A derengő fényben a gyerekek csak sejtették, hol vannak az évszámokkal ellátott ajtók. Az ajtók mögül különös, nyugtalanító hangok hallatszottak. Valahonnan egyhangú dúdolás hangzott, melyet újra és újra harci kiáltások és tompa gongütések szakítottak meg. Ebben a fülsiketítő hangzavarban kellett a barátoknak megkeresni az 1275-ös évszámú ajtót.

Leon az idő ritmusában lüktető padlón lassan a legközelebbi ajtóhoz araszolt, és kisilabizálta a felette olvasható évszámot: 1928 - ez teljesen mellétrafált. Leon tovább keresgélt. Közben úgy érezte, mintha ma az idő szívverése lassabb lenne, mint máskor: a padló lazán és nyugodtan pulzált.

A barátok ajtótól ajtóig lépkedtek. A lüktetés hirtelen leállt. Riasztó csend töltötte be a helyiséget.

- Mit jelent ez? - kérdezte Julian aggódva.

- Nem tudom - felelte Leon.

A köd egy pillanatra eloszlott, így láthatóvá vált az előttük lévő ajtó.

- Ez a megfelelő ajtó! 1275! - Leon futni kezdett. Épp amikor elérte az ajtót, a Tempusz ismét lüktetni kezdett. Sebesen pulzált. Olyan volt, mintha a tér-idő csak egy pillanatra tartotta volna vissza a lélegzetét.

A barátok megfogták egymás kezét, és teljes erőből Marco Polóra koncentráltak. Hiszen a Tempusz csak így tudta őket a megfelelő helyre repíteni. Csukott szemmel beléptek az ajtón, és a nagy feketeségbe zuhantak.

